

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 752/2023
06.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Зорана Симановског, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Милана Латиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 22/2021 од 30.05.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.769/22 од 29.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 06. септембра 2023. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Зорана Симановског - адвоката Милана Латиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 22/2021 од 30.05.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.769/22 од 29.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 22/2021 од 30.05.2022. године окривљени Зоран Симановски оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом недозвољено ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 206. став 1. КЗ казна затвора у трајању од пет година и осам месеци, а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од пет година и четири месеца, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од десет година и пет месеци. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 31.07.2022. године, када је лишен слободе, па надаље.

Истом пресудом, на основу члана 87. став 1. и 3. КЗ у вези члана 348. став 6. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, тако што су му одузете две чауре калибра 6,35мм, са ознакама на данцету ППУ

На основу члана 87. став 1. и 3. КЗ, према окривљеном је изречена и мера безбедности одузимања предмета, и то фантомке наранџасте боје, шорца плаво-бело-црне боје, једног пара патика марке „адидас“ црне боје и једног дукса црно-сиве боје са натписом „Пума“.

На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеном „Петрол“ ДОО Београд, досуђен је у целости имовинскоправни захтев у износу од 34.930,00 динара а окривљени је обавезан да оштећеном наведени износ исплати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 264. став 1. ЗКП, у вези члана 261. став 2. тачка 1), 3) и 9) ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, и то трошкове који су настали пред ВЈТ у Новом Саду у износу од 3.700,00 динара на име узимања букалног бриса Завода за хитну медицинску помоћ, у износу од 13.400,00 динара име неспорног узорка КЦВ, на име балистичког вештачења у износу од 6.810,00 динара, те на име ДНК вештачења у износу од 6.877,78 динара, као и награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности – адвоката Стевана Тиквицког у износу од 72.000,00 динара, као и да суду накнади трошкове на име довођења окривљеног у укупном износу од 4.000,00 динара и судски паушал у износу од 5.000,00 динара, односно укупно 106.787,78 динара, све у року року од пет месеци од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 151. ЗКП, наложено је ПУ Нови Сад, ОКП- Групи за сузбијање имовинских деликата, да након правноснажности пресуде окривљеном врати један мобилни телефон марке „Тесла“ модел 3.1 lite, црно сиве боје, са СИМ картицом Теленор оператера и један мобилни телефон марке „Alcatel“ црне боје.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.769/22 од 29.03.2023. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног Зорана Симановског, а пресуда Вишег суда у Новом Саду К 22/2021 од 30.05.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Зорана Симановског - адвокат Милан Латинковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепену суду на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члана 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Зорана Симановског истиче да је првостепена пресуда заснована на доказима који по начину прибављања нису законити, а као незаконите доказе означава, пре свега, ЦД који се налази у светло-браон омоту, који по својој садржини представља преснимани део критичног догађаја који је био похрањен на хард диску бензинске пумпе и који је претходно снимљен безбедносним камерама. Према наводима захтева, предметни снимак је ваљало издвојити из списка на основу члана 152. став 3. ЗКП, који прописује да се претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају електронски записи предузима на основу наредбе суда и по потреби уз помоћ стручног лица, а што према ставу браниоца води примени члана 157. ЗКП, односно издавању наредбе о претресању, сачињавања записника о претресању уз присуство два сведока и др, што није учињено у конкретном случају, а због чега начин прибављања ЦД чини незаконитим доказом.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни суд оцењује неоснованим.

Наиме, истоветне наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, оценио је ове наводе неоснованим и о томе у образложењу своје одлуке Кж1 769/22 од 29.03.2023. године, на страни 4 став трећи, изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да предметни ЦД представља предмет који је подобан да служи као доказ неке чињенице у поступку и да стога не представља незаконит доказ по начину прибављања и по својој садржини, које разлоге овај суд у свему прихвата као правилне и на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, и упућује.

Поред тога, супротно изложеним наводима захтева, сигурносне камере не представљају уређаје за аутоматску обраду података, нити опрему на којој се чувају или се могу чувати електронски записи у смислу члана 152. став 3. ЗКП, за чије претресање је неопходна наредба суда. По оцени овога суда, у конкретном случају ради се о предмету из члана 147. ЗКП, који је подобан да служи као доказ неке чињенице која има значај за правне односе, и као такав се може извести као доказ у кривичном поступку, обзиром да је реч о видео запису снимка са надзорне камере, који је сачињен на лицу места приликом извршења предметног кривичног дела, при чему је надзорна камера постављена као вид општих безбедносних мера које се предузимају на јавним местима од стране држаоца тих просторија, односно у објектима као што су бензинске пумпе, у којима се снимање редовно обавља из безбедносних разлога.

Стога Врховни суд налази да предметни снимак са видео записом са лица места, који је настао применом општих и безбедносних мера које се предузимају на јавним местима, представља законит доказ и по начину прибављања и по својој садржини, те да се на истом може заснивати пресуда, док су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, неосновани.

У вези са истом битном повредом одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног истиче и да незаконит доказ представља записник о вештачењу НКЦФ – Регионални центар за криминалистичку форензику у Новом Саду од 24.09.2020.

године, које је извршено по наредби ОЈТ Нови Сад Ктр бр.2364/20 у погледу вештачења пиштоља марке „Eurogams“, која је издата у кривичном поступку против окривљеног АА, а не у кривичном поступку који је вођен против окривљеног Зорана Симановског, дакле у другом кривичном поступку, у односу на друго лице, у којем окривљени нема никакву процесну улогу, због чега представља незаконит доказ.

Стоји чињеница да је првостепени суд у доказном поступку извршио увид у наведени записник о балистичком вештачењу од 24.09.2020. године, међутим, по оцени овога суда првостепена пресуда није заснована само на овом доказу.

Наиме, из наведеног записника од 24.09.2020. године произилази да је јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Новом Саду, достављајући наредбу за балистичко вештачење судском вештаку Драгољубу Илићу, тражио да се вештачењем утврди да ли је предметно оружје функционално исправно и у коју врсту спада предметно оружје према Закону о оружју и муницији. Накнадно, Виши јавни тужилац у Новом Саду је наредбом Кти бр.98/20 од 30.09.2020. године тражио од истог вештака – од Драгољуба Илића, да се изврши балистичко вештачење достављених чаура изузетих са лица места извршеног увиђаја у ..., улица ... број ..., а ово вештачење тражено је у поступку који се водио против окривљеног Зорана Симановског.

Имајући у виду наведено – да записник о балистичком вештачењу од 24.09.2020. године садржи налаз и мишљење о карактеристикама, категоризацији и исправности предметног пиштоља, те да овај налаз и мишљење представља саставни део налаза и мишљења који је дао исти судски вештак дана 30.09.2020. године у поступку који се водио против окривљеног Зорана Симановског, то је очигледно да предметно вештачење не представља незаконито прибављен доказ, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Са изнетих разлога, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом неосновано указује, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић